

VERA:

To je tvoja domovina!

rejče je šel v nedeljo popoldne z materjo na polje pogledat, kakšna bo letina. Hodila sta med lepimi njivami, na katerih je zibala pšenica svoje težko klasje, na katerih so zeleneli in rasli drugi pridelki, kmetov up, kmetovo bogastvo. Sama je Drejčkova mama oskrbovala veliko gospodarstvo, zakaj oče je padel kot junak v boju proti nemškemu nasilju na koroških tleh.

Došla sta na širen sadonosnik, kjer so razprostirale jablane svoje veje, polne žlahtnega sadja.

„Glej, mama, glej, kako bogato nas je letos Bog obdaril. Vse dobro kaže, veselimo se lahko najlepše letine.“

Smehljajoče in vendar zadovoljno je pogledala mati svojega sinka edinca, ki je vkljub dvanajstim letom govoril tako resno in razumno.

„Da, Drejče,“ mu je odgovorila, „Bogu bodi hvala za vse. Ako ne bo posebne nesreče, se letos lahko veselimo jeseni, samo ko bi...“

„Tiho, tiho, mama!“ jo prekine deček, boječ se, da bi se materi zopet ne ulile solze ob spominu na očeta.

Prišla sta vrhu griča in obstala. Pred njima se je razgrinjala dolinica z bogatimi njivami in vrtovi, z lepo, prijazno domačo vasico. Ob robu na desno in levo so se vzdigovali gozdnati hribi, od zadaj pa so pozdravljale visoke planine, ki jih je poljubljalo solnce z večernimi žarki.

Obstala sta in nekaj časa tiho gledala to lepo krajino.

„Mama, ali ni lepa naša zemlja?“ se je oglasil Drejče. „Vsak dan jo vidim in vendar, ko bi jo gledal še tako dolgo, ko bi jo gledal sto let, zdi se mi, da bi se je nikoli ne nagledal.“

„Da, Drejče,“ je odgovorila mati in mu položila roko na ramo, „lepa je naša zemlja, in ponosen si lahko, da je to tvoja domovina. Nikdar ne pozabi, da si njen in da so njena tla oškropljena s krvjo tvojega očeta-junaka!“

Vzravnaval se je sinko, ponosno dvignil glavo in pogledal materi v oči:

„Ne, mama, ne! Tega tvoj sin nikdar ne pozabi!“

